

Sergej: Posvećivati rad u Rusiji

Sergej, 28-godišnji povjesničar je ruski pravoslavni suradnik Opusa Dei koji je pronašao Sv. Josemariju na internetu u gradu Rjazanu gdje živi.

12.07.2010.

Neizmjerni dar života koji nam je Bog darovao samo je početak našeg putovanja. Na svom putu u Kraljevstvo Božje, mi smo svi isti, bez obzira na to u kakvoj smo se obitelji rodili. Zato je važno da postavimo

pitanja: „Tko sam ja?“ i „Zašto sam ovdje?“

Jednoga mi je dana jedan prijatelj rekao: „Kada sam diplomirao, mislio sam da ću vrlo skoro postati važna osoba, da će se ubrzo pred mene dovesti veliki automobil i čelnik neke velike tvrtke će me pozdraviti, ‘Čekali smo te; dobrodošao na svoj novi posao!’ Ali, kako su dani prolazili, nikakav automobil nije dolazio i prošlo je mnogo mjeseci prije nego sam našao posao. A to i nije bio posao za kojeg sam se spremao.

Nešto slično dogodilo se i meni. Kada sam završio studij povijesti, našao sam neki honorarni posao kroz nekoliko godina dok sam radio na svojoj doktorskoj disertaciji. Nekoliko mjeseci prije obrane disertacije, otkrio sam kršćansku vjeru. Poslije sam imao sreće i našao sam stalno zaposlenje te mogu reći da mi život uopće nije loše krenuo.

Bilo kako bilo, shvatio sam da nešto još nedostaje. Rijetko sam pronalazio ikakvo stvarno zadovoljstvo u svom poslu. Mislio sam u sebi: „Mogao bih raditi puno veće i zanimljivije stvari od ovih, ali moji šefovi to ne uviđaju.“ Ovo nezadovoljstvo nije moglo trajati vječno, pa samo započeo tražiti nešto što bi mi moglo pomoći da pobjegnem iz ove slijepe ulice i uistinu pronađem samoga sebe.

Jednoga dana, na internetu, naišao sam na neke odlomke iz knjige sv. Josemarije. Tu je bilo samo nekoliko redaka, ali bilo je to dovoljno da me zainteresira i potakne u meni reakciju. Osjetio sam da su te riječi bile napisane baš za mene: „Pisao mi je onaj momak: ‘Moj ideal je tako velik da ga može obuhvatiti samo more.’ – Odgovorio sam mu: A Svetohranište, tako ‘maleno’? A nazaretska radionica, tako obična? –

U veličini običnih stvari čeka nas On!“

Primjetio sam na slikama nekih ljudi da se čini kako oči te osobe gledaju direktno u tebe i, ako se pomakneš, oči kao da te prate. To se dogodilo meni. Sveti Josemaría nije napisao svoje knjige „za bilo koga“, nego za „svakog ponaosob“, „za mene“.

Pronalaziti značenje u svakoj djelatnosti, čak i onim dosadnim i rutinskim, čini se kao očita istina koja je poznata već tisućama godina. Ali, kad pročitate riječi poput: „Pred Bogom nijedno zanimanje nije samo po sebi ni malo ni veliko. Sve dobiva vrijednost po Ljubavi kojom se ostvaruje,“ onda ta istina postaje iznenađujuće važna upravo ovdje i sada.

Kada sam promijenio svoj stav prema radu, kvaliteta mog rada i način na koji sam mu pristupao počeli su se također mijenjati. Ali,

ono što je još važnije, moje razumijevanje zašto ga obavljam se promijenilo. Što sam dublje prodirao u knjige sv. Josemarije, sve je manje bilo moguće da radim aljkavo ili da nešto radim samo da što prije završim, jer radimo za Boga. Kako Escrivá kaže, „Ne vrijedi prikazivati Bogu nešto manje savršeno od onoga što naša jadna ljudska ograničenja dopuštaju. Rad koji prikazujemo mora biti bez mane, i mora biti učinjen što je pažljivije moguće, čak i u najmanjim sitnicama.“

Tako mi je sv. Josemaría pomogao da „pronađem sebe“ i otkrijem značenje svojih djelatnosti te da svoj rad obavljam s mirom.